

Bloemen uit de klei

door **Marry Kooy**

Het inmiddels overbekende duo 'normen en waarden' is springlevend op de wekelijkse Super Power Kinderclub in Rotterdam. Regels en liefde gaan er hand in hand. Bij de halteplaatsen van de clubbus staan tientallen kinderen te popelen om mee te gaan.



Akosua Osra loopt streng door de bus om de orde te bewaren en zegt: „Oh Heer, zoveel kinderen”. Zij is 'buscaptain' op een van de bussen die de kinderen uit Rotterdam Zuid ophaalt en naar de SuperPower Kinderclub brengt. De club wordt wekelijks gehouden in het gebouw van de Filadelfia Gemeente vlak bij metrostation Slinge. Financiële ondersteuning komt van verschillende kerken en onder andere deelgemeente Charlois. „De club houdt een groot aantal kinderen van de straat en biedt hun activiteiten aan. De kinderen worden thuis opgehaald en de ouders worden erbij betrokken”, aldus een woordvoerder van de deelgemeente. „Daarom ondersteunen we dit initiatief graag.” De club draait sinds 1995. In het begin kwamen er ruim tachtig kinderen naar de club. Ze werden opgehaald met vier tot bus omgebouwde SRV-wagens. Sinds een aanscherping in de wetgeving enkele jaren geleden, worden er bussen gebruikt, waarvan er een geschonken werd door het gemeentelijk vervoersbedrijf RET. Maar liefst 84 kinderen zitten vandaag in een van de bussen. Toch vinden Aaron en Eloi nog de ruimte om elkaar te beschieten met een elastiek. Voor hen zit Glody die zijn buurman Danny uitdaagt en tussendoor vertelt dat hij naar de club gaat om God te prijzen en meer over Hem te leren. En volgens Danny is het goed om te bidden voor het eten omdat er iets schadelijks in gestopt kan zijn.

GEEN KAUGWOM, GEEN RUZIE MAAR WEL OP DE STOELN

Bij de deur van het gebouw staat 'oom Johan' met de kauwgombak waarin je je kauwgom moet uitspugen. Kauwgom en ruzie mogen hier niet naar binnen. En je mag wel op de stoelen staan, maar dan moet je eerst je schoenen uitdoen. Enthousiast zingen de bijna tweehonderd kinderen het lied met de vier belangrijkste regels mee: 'God houdt van mij. Ik heb gezondigd. Jezus stierf voor mij. Ik heb Jezus nodig in mijn leven.' Een meisje met een donker paardenstaartje en oorbellen in, zingt het volgende lied staande op een stoel en met haar ogen dicht mee. Na elk lied gaan alle kinderen onmiddellijk zitten en wordt het stil. Als het na het zingen tijdens het spel tussen de jongens en de meisjes op het podium erg rumoerig wordt, zet de leidster de uitroep 'Wauw wauw wauw, Jezus houdt van jou' in, die iedereen mee roept, waarna het rustig wordt.

„Blijf van me af”, bijt een meisje medewerkster Irma Beurmanjer toe, als die haar naast zich op een stoel zet omdat ze verderop ruzie zocht met een nichtje. Stuur gaat ze zitten. Maar als de band een paar minuten later het Onze Vader inzet, zit ze met haar hoofd in haar handen onder haar capuchon en aait Irma haar over haar rug. 'Ome Johan', ofwel Johan Mekke, loopt intussen glunderend tussen de kinderen door. Hij ziet eruit als een oude zeeman, maar stiekem is hij een timmerman die kinderen en jongeren naar God toetroekt. Zijn hart en mond stromen over van verhalen van kinderen en volwassenen: over een jongen wiens ouders gaan scheiden, over een meisje dat verkracht werd en over een vader die op sterven ligt. Hij kent kinderen bij hun naam en vraagt hoe het met ze gaat. Soms als hij met een kind praat, schiet hij vl. In de gebedsruimte waar kinderen tijdens de club naartoe kunnen, luisteren vrijwilligers naar hun verhalen en bidden ze met hen. „Veel kinderen zijn op zoek naar liefde en troost, en dat horen ze ook te krijgen”, zegt medewerkster Akosua Osra. Zij ging als kind naar de club nadat haar vriendin haar daarvoor had uitgenodigd. „Vaak kon ik niet wachten tot het zaterdag was”, vertelt ze. Nu, ongeveer tien jaar later, helpt ze bij de club. „Omdat ik graag wil dat de kinderen de liefde meemaken die ik als kind in God gevonden heb.”

EERST WAS HET ECHT WILD WEST OP DEZE CLUB

Boven bij de tienerclub levert een van de dertig jongeren commentaar bij het verhaal van de verloren zoon. Hij zegt dat zijn vader ook wel op hem zou staan te wachten. Maar dan met een bak heet water. „Reken maar dat het er soms hard aan toegaat”, zegt leid-



iets zal wel blijven hangen bij ze, bijvoorbeeld een lied

ster Ethel na afloop van de club. Raymon, die zegt naar de club te komen omdat hij niets te doen heeft, vertelt dat hij van het verhaal geleerd heeft dat het belangrijk is om goede keuzes te maken. „Die jongen koos er zelf voor om weg te gaan.” Ethel vertelt dat ze zich graag inzet om jongeren te leren zich goed te bewegen in de samenleving en iets te betekenen voor hun omgeving. „Eerst was het echt wild west op deze club, we zien nu al verandering. Ik heb in mijn eigen leven ook ervaren dat dit stabiliteit geeft.” Naast het meegeven van de liefde van God is de tweede pijler van de club het leren van normen en waarden – zoals die vastliggen in de Tien Geboden – zodat de kinderen een houvast hebben voor hun verdere leven.

En vooral moet de kinderclub een feest voor de kinderen zijn. Daarom zijn er ook prijsjes. Die kunnen de kinderen winnen voor goed gedrag, bij een spel, en op het lootje dat ze bij binnenkomst krijgen. Het idee daarvoor komt van de kinderclub van Bill Wilson in New York, waar Johan Mekke en enkele medewerkers inspiratie opdeden voordat ze de SuperPower Kinderclub begonnen. Over de naam van de club zegt Mekke: „Iets als 'de schaapjes' klinkt tenslotte ook zo zoetsappig.” De prijsjes leveren onder de medewerkers nog wel eens discussie op, maar de algemene gedachte lijkt nu te zijn dat je kinderen best iets mag bieden, dat de prijsjes toch voor lage prijzen ingekocht kunnen worden en dat de kinderen uiteindelijk niet voor de cadeautjes komen. „Normaal worden er maar tien prijsjes per keer uitgedeeld, dus de meeste kinderen gaan zonder prijs naar huis. Toch blijven ze komen. De kinderen zeggen zelf dat ze het zingen het leukste vinden. En ze vinden het leuk bij elkaar te zijn.” Het idee jongens en meisjes gescheiden te laten zitten in de zaal, komt ook van de New Yorkse club. „Vanaf hun twaalfde is zeker de helft al seksueel actief”, vertelt Mekke, „daarom is het beter ze niet naast elkaar te laten zitten.” Bill Wilson is Mekkes voorbeeld, vertelt Mekke. „Hij neemt het op voor de kinderen uit de getto's naar wie niemand naar omkijkt. Hij en zijn medewerkers gaan door, ook al moeten ze soms grote offers brengen.” In New York bezoeken duizenden kinderen wekelijks de clubs. De beweging voor kinderen en jeugd tekent ook Mekke. Dertig jaar voordat hij het initiatief tot de SuperPower Kinderclub nam, begon hij met het uitnodigen van straatjeugd bij hem thuis, nadat hij op zijn vijfentwintigste tot gelooft gekomen was. Negentien jaar lang

organiseerde hij een jeugdclub in de Rotterdamse Afrikaanderwijk. Als timmerman had hij per jaar twee weken vakantie. In de eerste week organiseerde hij jaarlijks een kinderkamp.

BREEKPUNT VOOR 'DE PUNT VAN DE PIJL'

Vanwege het succes van de SuperPower Kinderclub werd Mekke steeds vaker gevraagd als spreker, maar eigenlijk wilde hij dat liever niet omdat hij voor elke sprekerbeurt zo zenuwachtig was. Ook wilde hij graag de leiding van de club overdragen aan de jongere generatie. Het afgelopen halfjaar namen vier teams zijn taak over. Om beurten coördineren ze de twintig vrijwilligers die per week aanwezig zijn. Vandaag is een van de vrijwilligers niet komen opdagen en daarom loopt het aan het einde wat rommelig. Hier en daar is wat irritatie te bespeuren. Het tekort aan medewerkers is regelmatig het grootste probleem van de club. Voor de tienerclub zijn jonge leiders nodig en de kinderclub komt handen tekort voor allerlei taken, van het besturen van de bussen en het leidinggeven tot het schoonmaken van de wc's. Maar 'zomaar iedereen' aannemen, vindt Mekke niet goed. „Daarvoor is de club te kwetsbaar. Ik bel altijd even de predikant van de persoon in kwestie.” De vrijwilligers komen uit allerlei kerken, van gereformeerd tot Leger des Heils en pinkstergemeente. Om te zorgen voor gemeenschappelijkheid onder de medewerkers, vraagt hij mensen geen specifieke kerkleer te verkondigen op de club. Wel kunnen medewerkers kinderen meenemen naar hun eigen gemeente. Maar daar vinden zij en hun families vaak geen aansluiting, vertelt Irma, omdat de regels van een kerk – zoals op tijd komen – hen vaak niet passen. Dat vindt ze jammer, maar ze gaat ervan uit dat er wel iets zal blijven hangen van de club bij de kinderen, bijvoorbeeld een lied. Als de kinderen weer naar huis zijn, schenkt Mekkes vrouw koffie voor de medewerkers.



Mekke is nog elke zaterdag present, hij kan de club niet missen. Maar hij draagt niet meer de eindverantwoordelijkheid en daar is hij blij om. De afgelopen jaren hebben hun tol geëist. Bestuurslid Arjan de Schipper: „Juist als het goed gaat met de club, lijkt het of de duivel extra aandacht besteedt aan de medewerkers in hun privéle-

Bussen brengen in Rotterdam wekelijks tweehonderd kinderen naar evangelisatieclub



Luisteren (naar de vertelling of je eigen mp3), zingen, spelen, cadeautjes krijgen en misschien nadenken over de vraag of je wilt kiezen. Beelden van de Super Power Kinderclub op zaterdagmiddag in Rotterdam.

FOTO'S NEDERLANDS DAGBLAD/JACCO KLAMER

gaan met de club, want, zei ze: ik heb nog drie kinderen.” Een scheiding en een zelfmoordpoging in zijn omgeving ontnamen Mekke de laatste restjes kracht. Op een zaterdag besloot hij voor het laatst naar de club te gaan. Maar die dag kwam een meisje naar hem toe en vroeg hem voor haar te bidden. Bij thuiskomst zei hij tegen zijn vrouw: „Een kind vraagt om hulp, moet ik wel stoppen?” Die maandag erna ging de wasmachine stuk en stond de badkamer blank. Diezelfde week begaven ook zijn vriezer, videocamera, stofzuiger en auto het, vertelt hij. „Iemand verklaarde dat ik als 'de punt van de pijl' beproevings kon verwachten. Maar ik zei: 'Dank je de koeke, ik wil dat niet zijn.'”

Hij houdt het alleen vol doordat hij tegen kinderen kan zeggen dat er hoop is. „Je hoort zoveel narigheid. Maar ik kan zeggen: het gaat over, het gaat een keer verdwijnen.” Eens had hij contact met een vader wiens dochter zelfmoord had gepleegd. Die dochter en haar zus gingen als kind naar de club. De man stond Mekke steeds vloekend en scheldend te woord en Mekke besloot er niet meer heen te gaan. Jaren later bleek een kind van de zus op de club te zitten. Mekke zocht de zus thuis op en vroeg aan het einde van het gesprek naar haar vader. Ze vertelde dat hij op sterven lag in het kamertje ernaast. „Ik stond in die gang en ging er niet naar toe, lafaard die ik was. Maar hij riep me. „Is dit nou mijn leven geweest?” vroeg hij. En toen zei hij tot mijn verbijstering: „Wil je met me bidden?” Drie weken later is hij gestorven. Zijn vraag was uiteindelijk een gevolg van de kinderclub. Al was hij maar de enige, dan heb ik toch iets gedaan.” In zijn binnenzak koestert hij een kindertekening, zijn naam staat er met een 'g': Ome Johang. En daaronder: Jezus houdt van ons. Op zijn verjaardag stonden een paar kinderen bij hem in de tuin en ze zongen een liedje voor hem. In hun hand hadden ze een bosje bloemen. De klei uit het plantsoort zat er nog aan. www.superpowerclub.nl

ven.” Voor Mekke kwam het breekpunt een paar jaar geleden. Kinderen belden bij hem aan of hij het al had gehoord: een dertienjarige meisje was verkracht door een groep jongens. Enkel van die jongens hadden jarenlang op de club gezeten. Mekke ging bij hun ouders langs, moedeloos. Maar een van de moeders vroeg hem toch door te